

0113 - 13. januar

For å vise sin rettferdighet, fordi Gud i sin langmodighet hadde båret over med de synder som var gjort tidligere. Rom 3: 25.

Det som her menes med Guds rettferdighet, det forklarer Paulus straks i følgende vers. Der sier han: "Slik ville Gud vise (som et bevis på) sin rettferdighet i den tiden som nå er, så han kunne være rettferdig og gjøre den rettferdig som har troen på Jesus" (sv.: som er av Jesu tro).

At han er rettferdig, samtidig som han gjør den rettferdig som tror, det er akkurat denne Guds rettferdighet som skulle bevises ved at han sendte sin Sønn for å bli en blodbestenkt nådestol. Guds rettferdighet er dermed her hans rettferdighet som dommer. Med andre ord den rettferdighet han krever.

Men det var på to forskjellige måter Guds rettferdighet ble åpenbart og vist fram gjennom Kristi forsoningsdød. Den første (v. 25) var Guds langmodighet gjennom Det gamle testamentes tid, eller som Paulus sier; at "Gud i sin langmodighet hadde båret over med de synder som var gjort tidligere". Det andre (v. 26) er at han også fullkomment benåder og "gjør" den synder "rettferdig" som tror på Kristus.

Når det gjelder det første forholdet, synes apostelen å ville si: I den gammeltestamentlige tid har Gud spart synderne for den rettmessige avstraffingen loven krever. For hvis Gud uten videre hadde praktisert sin altomfattende og straffende rettferdighet, og handlet med menneskene etter det de hadde fortjent, så ville han ha utryddet menneskene på jorden. Ikke bare ødelagt alle hedningefolk. Han ville også gjort ende på Israel.

Men da ville også den nådens plan han har for hele menneskeslekten, og som ligger i den måten han fører Israel på, blitt knust. Hele den tiden som gikk forut for at Gud sendte sin Sønn til jorden, synes han å ha "glemt" å straffe menneskene etter deres synder. Og hele verden var dekket i skyggen av hans "langmodighet".

Men når Kristus var kommet, skulle denne overbærenhetens tid være slutt. Da krever den guddommelige rettferdigheten alle synderes berettigede og fulle straff fullbyrdet i Den enbårne Sønnens død på korset. Da skulle det bli åpenbart hva som var grunnlaget for Guds langmodighet.

Om det andre forholdet sier Paulus: "Slik ville Gud vise sin rettferdighet i den tiden som nå er, så han kunne være rettferdig og gjøre den rettferdig som har troen på Jesus" (sv: som er av Jesu tro). Her er det tale om noe ganske annet enn bare overbærenhet. Her tales det om den uforskyldte nåden; at han gjør den rettferdig "som er av Jesu tro". Hvordan det kan være en guddommelig rettferdighet å rett og slett rettferdiggjøre syndere - det skulle Jesu forferdelige og blodige død vise.

Å, for noen frydefulle ord dette er for hjertet vårt! Apostelen sier Gud har stilt sin Sønn fram som en nådestol i hans eget blod, så han kunne la alle se at den rettferdighet han krever, er oppfylt, når han rettferdiggjør dem som har troen på Jesus.

Han har selv gitt en lovgyldig soning, for at han samtidig selv "kunne være rettferdig og gjøre den rettferdig" som tror. Hvis han ikke selv hadde satt i verk en fullkommen oppfyllelse og soning for alle

våre synder, så hadde han ikke kunnet rettferdiggjøre syndere, og samtidig selv likevel være fullkommen rettferdig.

For rettferdigheten krevde at syndere skulle straffes - ikke gjøres rettferdige. Men nå, når en soning etter loven er skjedd, kan han samtidig selv "være rettferdig og gjøre den rettferdig som har troen på Jesus" (er av Jesu tro).

"Juble, dere himler! Fryd deg, du jord!". Nå ser vi at synderes benådning samstemmer med det guddommelige rettferdighets-kravet! Og var det ikke slik, så ville jeg aldri kunne holde ut i troen på Guds nåde. Jeg ville bli overmannet av tanken på at Gud måtte bli trøtt av mine stadige synder.

Men nå har den store Herren Gud sørget for dette verk som gjør at selve rettferdigheten krever at vi benådes. For det ville ikke være rettferdig hvis Gud to ganger skulle kreve oppgjør for den samme skyld! Hvis det ved Jesu blod er gjort opp for alle våre synder, så skal dette ikke kreves av oss, - så lenge Gud er rettferdig og ikke forkaster den løsepengen han selv har bestemt for våre synder.

Gjennom Kristi forsoning proklameres som i et skinnende lys at Guds rettferdighets-krav oppfylles nettopp i benådning og rettferdiggjøring av syndere. "Aldri har noen sett Gud. Den enbårne Sønn, som er i Faderens favn, han har forklart ham". I ham lyser Guds dypeste egenskaper fram; hans uendelige barmhjertighet og hans fullkomne rettferdighet.

Han gav rettferdigheten alt det den kunne kreve. For at hver synder som tror kan være sikker på at de har Guds nåde og salighet. Ikke bare på grunnlag av Guds barmhjertighet, men nå også på grunnlag av hans rettferdighet. Nå skal vi innse at Gud ikke bare er nådig. Men også trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene.

Istedenfor å nøye seg med bare å få en liten del av sitt krav - presset ut av det siste den fattige hadde -, har Gud vendt seg med sitt rettferdighets-krav mot den rike garantisten. Og har fått fullkomment oppgjør.

Kunne vi nå virkelig se det fullkomne og store i den personen som foretok dette oppgjøret, betalte og sonet for oss, -. Da må vi kunne si den guddommelige rettferdigheten i aller høyeste grad er blitt forherliget gjennom hans død!